

krönikan

Den förlorade fågelungen har hittat tillbaka till familjeträdet

Jag minns alla rummen, de orientaliska mattorna. Oljemålningarna av kvinnorna, de sprängfyllda hyllorna, den nötta träparketten, hörnet där orgeln stod.

Husets fasad har fått en ny nyans av gult.

Tid har gått, år har förflutit. Snart trettio.

Några av oss finns kvar, och jag är tillbaka.

En dörr öppnas. Jag träder in, fram, ensam. Sätter ned handväskan. Där står de, kvinnorna, de som trots allt tillhör mig, fortfarande. Ögonen är glansiga. I dem finns all vår sårbarhet och skörhet.

Vi skålar i champagne. Att vi är återförenade. Där och då spelar de förlorade åren inte längre någon roll. Inte heller språkförbristningarna. Tyska, polska, svenska, engelska. Omvartannat. Ingenting är fel. Värmen översköljer tystnaden som då och då uppstår.

Ja, jag är tillbaka. Den förlorade fågelungen har hittat tillbaka till familjeträdet.

Jag är inget barn längre.

Farmor och hennes bror, som är dessa kvinnors far, har lämnat oss; de som knyter oss samman ler i himlen just denna dag där vi står på en gata i den lilla tyska staden som kallas rosornas hem; Rosenheim. Där den vidunderliga utsikten över bergen i Tysklands alpina horn som jag minns så väl omfamnar oss.

En bok ligger någonstans på ett förlag och väntar på att bli bedömd. Historien

som handlar om oss, om hur andra världskriget var grundorsaken till splittringen. Det tog år att söka mod, år att berätta. Orden, de som tog mig år att skriva, spelas upp likt en enformig slagdänga i mitt bakhuvud där jag står med champagneglas i handen.

Det är vi som överlevde, de överlevandes överlevande. Spillrorna.

Resan tillbaka till rosornas stad är kulmen på år av sökande efter tillhörigheten som fragmenterades under den långa transportsträckan.

Vi blir lite helare, där vi står i rummet inuti tiden. Dessa år som var tvungna att passera är över och nu i detta nya rum som uppstått möts vi igen och vi ska leva vidare.

Jag reste hit för att söka svar, för att se om det ändå finns en känsla av samhörighet kvar. Det krävdes styrka att våga resa tillbaka, att åter öppna fotoalbumet. Att stanna upp för en eftertanke, fråga mig själv där jag står i badrummet och möter min spegelbild, om detta barn är densamma jag?

Jo, en del av mig finns fortfarande där i det brokiga familjeträdet. Grenar som bryts och andra består och växer trots gödning och varierande väderlek. Och jag upptäcker att det fortfarande finns starka band.

Svaret på frågan är därför ja.

Vi tillhör fortfarande varandra och i dessa kvinnors rörelser och handlingar ser jag mig själv och den farmor jag älskade så



innerligen. I rosornas stad står nu ett nytt fotografi i ett fönster, det sista som jag tog på henne, farmor, som är dessa kvinnors faster.

På farmors brors grav finns nu fyra hjärtformade stenar från en strand i Englands sydöstra hörn.

Och jag håller dessa båda syskon i mina kupade händer när jag reser därifrån, för att förstå att jag kommer att återvända.

Resan blir en bekräftelse på förlorad kärlek och saknad och en tillhörighet som berör mig på djupet.

Dessa rader är de sista jag skriver som krönikör för Kyrkobladet.

Vad som kommer hända med boken, med mitt fortsatta skrivande, vet jag inte med säkerhet. Bara att jag vill fortsätta att berätta, och fortsätta sökandet, även om jag i denna stund känner mig trött efter en lång tid på resande fot.

Med tacksamhet sätter jag nu punkt här i detta forum som blivit ett slags hem för mina inre upplevelser och min verklighet; ett slags erkännande i sig.

Ödmjuk är jag för att ni har följt med mig på färden, dessa fyra år som nu har passerat.

TEXT: EMELIE HILL DITTMER

FOTO: RIKARD ÖSTERLUND